

Beløb. Har Lønningen været højere, nedsættes Tillæget for Aaret 1916 saaledes, at Lønningen for det fornævnte Finansaar sammenlagt med Tillæget ikke kommer til at overstige for gifte 3,180 Kr. og for ugifte 3,090 Kr.; Dyrtidstillæget for Tiden 1. August til 31. December 1915 udredes med $\frac{5}{12}$ af det for Aaret 1916 saaledes fremkommende Tillæg. Ved „Lønning“ forstås Pengeløn (herunder ikke Dyrtidshjælp) samt Værdien af Fribolig, Brug af Jord og andre Naturalydelse, derimod ikke Kontorholds- eller Befordringsvederlag, Hesteholds-, Opholds- og Dagpenge, Kørepenge, Natpenge samt lignende Godtgørelser for særlige ved Tjenesten foranledigede Udgifter. Naar *samlevende Ægtefæller* begge har oppebaaret Lønning, er Dyrtidstillæg betinget af, at ingen af Ægtefællernes Lønning overstiger 3,180 Kr., og kun den af Ægtefællerne, som har haft den højeste Lønning, oppebærer Tillæg. — Endelig gives særlige Bestemmelser med Hensyn til Personer, hvis Lønninger er forbedrede ved en Finanslovsbevilling fra 1. April 1915 eller senere.

Det af Regeringen fremsatte Forslag tilsigtede kun at give Dyrtidstillæg — henholdsvis 180 Kr. og 90 Kr. — for 1916, og det havde som Maksimums-Lønningsgrænse 3,000 Kr., saaledes at den, der havde haft mere, slet intet Tillæg skulde have; endvidere var Grænsen for Tillægets Størrelse sat til 16 pCt. af Lønningen. Endvidere var det kun Enkemænd o. s. v. med Forsørgelsespligt overfor Børn under 15 Aar, som skulde ligestilles med gifte. Forandringerne paa disse Punkter saavel som nogle Forandringer paa enkelte mindre væsentlige Punkter foretoges i *Folketinget* efter Forslag af Udvalget — eller for et enkelt Hovedpunkts Vedkommende af Udvalgets Flertal, idet Abrahamsen ikke kunde erkende Berettigelsen af at holde Tjenestemænd, hvis Lønninger ligger over den nævnte Grænse, ude. Angaaende dette Spørgsmaal udtalte den fungerende Finansminister Hage, at „det for Statskassen ikke vilde betyde noget uoverkommeligt, om Grænsen var sat noget yderligere op. . . . men det væsentligste har for mig været ved disse Forhandlinger at bidrage til at skabe saa vidt muligt Enighed om det, der indstilles til Vedtagelse, og jeg vilde anse det for lidet heldigt, om disse Lønnings-spørgsmaal skulde blive Genstand for Strid mellem de politiske Partier, hvilket lige saa lidt vil være til Gavn for Tjenestemændene, som det vil være til nogen Behagelighed eller Glæde for Partierne. Derfor har jeg ment, at det, der har kunnet opnaas væsentlig Enighed om, bør ogsaa Finansmini-